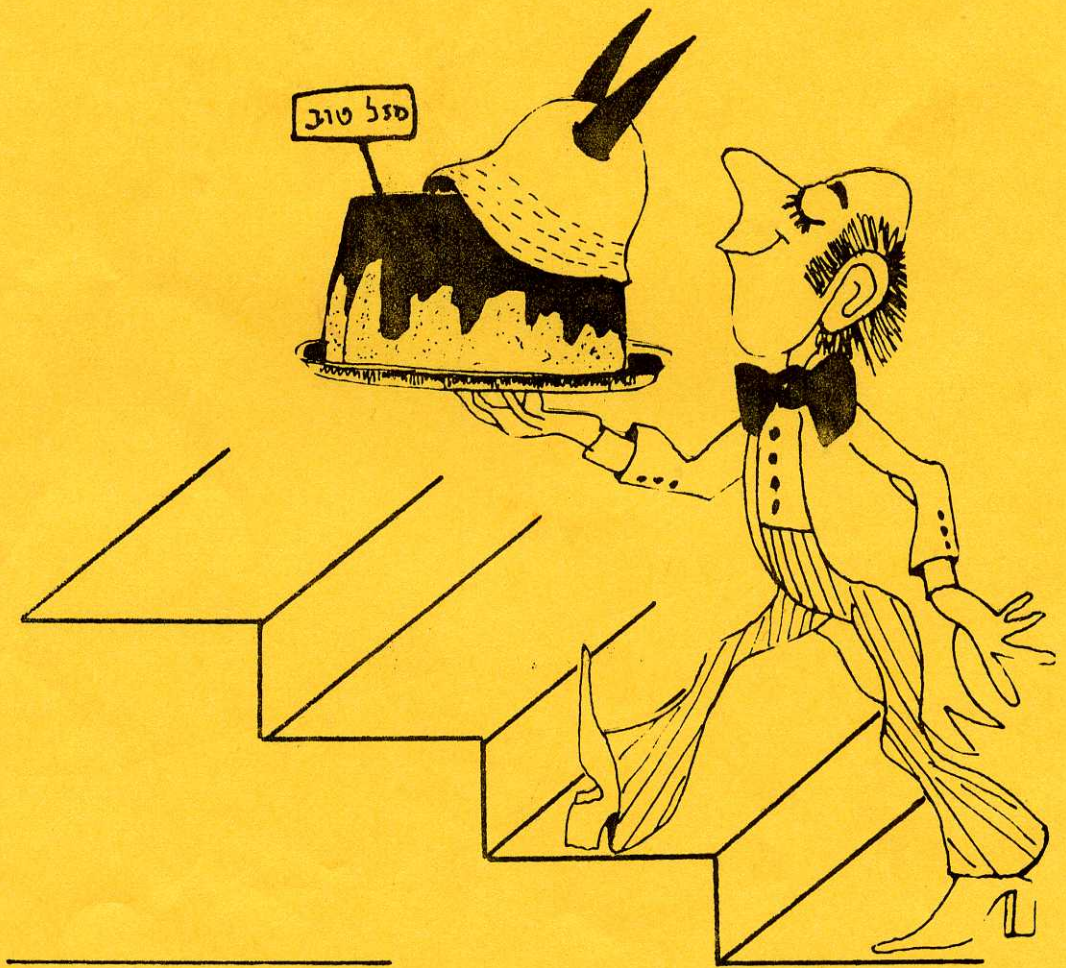

עליון

תוכן הענינים

עוגות - - - - - 24

עוגיות - - - - - 24

בצקים - - - - - 34

גלידות ופודינגים - - - - - 40

מילוי וצילפוי לעוגות - - - - - 46

סוכריות וממתקים - - - - - 50

לביבות ופודינגים חמים - - - - - 54

מאכלים חמים ופיקנטיים - - - - - 60

ריבות - - - - - 64

כבושים - - - - - 68

השבוע, אנו כולנו חוגגים שנה שלמה של חידוש הופעה "כל סוטה". ואני ראיתי לנכון, בהזדמנות חגיגית זו, לברך את חברי המערכת על מרצם ומסירותם במשך כל התקופה בזה שהצליחו להוציא בקביעות את עלונם שהיום מוגדר כעלון "לצעירים של כפר הנשיא". אולי בגלל הגדרה זו, ואין להכחישה כי היא הודפסה וזה סופי, אסור לי לחתום כאן בשם "המייסד", רצוי יותר שאחתום בשם "המייסד בדימוס", כי את ההיסטוריה אין לסלף או לשנות. ואם כך הדבר, למי שיש קידומת גבוהה, אין לו מקום בעצם להשתתף בעלון זה. אולי חברי המערכת ילחשו לי שכוונתם הייתה "לצעירים בלב ובנפש", כי ישנם אצלנו כמה חברים עם קידומת גבוהה שוושבים את עצמם כצעירים בלב ובנפש. אבל כל עוד שחברים אלה אינם מסוגלים להופיע עם הצעירים ממש, מוכנים לכל, על הבאריקות והם רק מסוגלים להצביע בעד מפלגה איזושהי ולהשתתף בהפגנה פה ושם, שישכחו מה שיש להם בלב ובנפש ושיכירו בעובדה המרה שלעיתים קרובות עליהם, היום, להחליף שמנים ולבדוק לחץ אוויר.

יותר מידי אנשים מחוץ לבית מגדירים את "כל סוטה" כעלון מחתרתי. מה פואום? מי סיפר להם שקר כזה? הם אינם יודעים שיש יותר קוראים בין הוותיקים מאשר בין הצעירים - אבסולוטי ויחסי? הם אינם יודעים ש"כל סוטה" כבר מזמן ממוטד? הם אינם יודעים שישנה יותר ביקורת חברתית על העלון כולו מהחברים הוותיקים מאשר מהצעירים? הם חושבים שהצעירים שכותבים שם מגלים לזקנים את אמריקה, סודות שרק עכשיו נגלו? הם אינם יודעים שכל המאמרים והשירים והסיפורים בעלי רמה תרבותית מינימאלית יכולים בנקל להופיע גם ב"דברי הכפר"?

אבל למה לי לשאול שאלות כאלה והרבה שאלות נוספות שצצות כל הזמן? כי בסך הכל, חברי המערכת מנסים בעיקר לשנות דרך מחשבה של חברה מסוימת, שלנו כאן בבית, וכתוצאה מכך, גם של אנשים מבחוץ. אבל, ואני מהרהר בקול רם, מה בעצם יכולים לשנות? האם אין אנו מבינים שאם יש מישהו, בכל מקום שהוא, שכבר קורא מאמר או שיר או סיפור או בקורת שהם לטעמו, כבר מראש מסכים עם תוכנם? ישנה אסכולה פילוסופית שאומרת שאך ורק גורמים אובייקטיביים חיצוניים יכולים לשנות משטר בתקופה האובייקטיבית הנכונה ואם תקופה אובייקטיבית זו אינה קיימת באותה העת, אז אפילו עוד אמיל זולה לא יכול לעזור.

.../...

אבל למרות כל זה, הצעירים חייבים להמשיך לנסות לשכנע, אם לא מנסים לשכנע אז מפסיקים לחלום יותר טוב, וזה יהיה אסון האסונות. ועם זה, בקשה קטנה בפני נא מכם, באמת, לשמור על רמה תרבותית וחינוכית שהולמת את דרך חיינו, המשיכו להיות פורום לדעות שסך הכל מבקשות שארצנו תפסיק להיות גזענית, והיא גזענית, שהיא תהיה חרנית בלי אידיאליזם והיא תהיה חרנית בלי אידיאליזם. ועם כל זה לשמור על הרמה בבקשה, בלי אגודות ילדותיות וחולניות. שלא נשפת שאף מטרה אינה מצדיקה את האמצעים להשגחה, כל אם משתמשים באמצעים פסולים, אזי המטרה הנעלה ביותר תהפך לפסולה. ואם נעשה כך, נדע, בהכרח מלאת, מדוע עלינו לתכנן לשמור באופן פעיל על דעתנו, חלומותינו ועל הערכים. מלאה, מדוע עלינו להכין

אז לכתוב הרבה, באמת הרבה, כי מי יודע? שמע ממאות הפרחים שיפרונו מכל אחד לכתוב הרבה, באמת הרבה, יחזיקו מעמד בכל תצאיש מזג האוויר הרוימשינו במשך דורות מאמצים, אחד או שניים יחזיקו מעמד בכל תנאי מזג האוויר וימשיכו במשך דורות רבים להנעים את חיינו.

באהבה,

באהבה מ י ס ד "

" ה ה מ י ס ד "

ש י ר

להפתח מחדש חוששת דווקא מאותם שאינם משאירים בנפש שום רושם שום פצע, שום מרפא. בשלל גוני האור והשמחה. מחפשת עולם שיתבע את נפשי את עצמיותי במלואה.

א ל פ י

הייתי בגדות בהופעתכם"קשר-אייר" ולאחר מכן בשיחה. לא יכולתי להרדם אותו לילה, המחזה והשיחה עוררו בי הרבה מחשבות והאדישות הנוראה נוכח מה שקורה לנגד עינינו בארצנו הקטנטונת. שתקתי גם אני כמו רבים אחרים באותה שיחה. שתיקתי נבעה מ"אימם קהלי", לקום ולדבר בפני קהל עצום זה... אני גם לא כותבת לעלון, זו הפעם הראשונה.

רציתי לקום ולצעוק לכם: הייתם אדירים המשיכו! הופיעו בכל פינות הארץ, שוחחו עם כולם. כן, זו אחת הדרכים להפיץ את המסר. נכון, אנו כנראה מעטים החשים באסון, מה קורה לנו? המדינה הולכת ומתדרדרת. ארץ כל כך יפה, מיוחדת במינה. בקיבוצים יושבים ומתלבטים מדוע הבנים עוזבים? ואם כן, למה לחו"ל? מה עוד לא ניסינו על מנת למנוע את העזיבה?

בזמן שחיכנו לתחילת ההופעה, שוחחתי עם אחת החברות ואמרתי לה שאני חשה שמהו חסר לחבריה הצעירים בבית, לא יכולתי לבטא בדיוק את הרגשתי והדברים לא היו ברורים, הרגשתי שאני גם באה אליהם בטענות, אך לאחר המחזה שלכם פתאום נדבקה לי החוליה החסרה. זה לא מה שקורה בקיבוצים! זה המצב המחורבן בארץ, המלחמות הארוכות! המצב הפנימי היום פשוט מזעזע. לחבריה פשוט נשבר, זו דרך בריחה ללא מלחמה, ללא מילואים. אך האבסורד הוא: כשפורצת מלחמה הם במטוס הראשון באים להגן על המולדת, הדבק הישראלי שלא ניתן לפרוק (כפי שקראתם לו). נכון, בקיבוץ מבחינה זו, זו חממה, הפוליטיקה בחיי היום-יום פחות מוחשית ולכן צריכים חבריה כמוכם שיעברו בקיבוצים, יופיעו, ישוחחו ויעירו קצת את הישנים לנעשה.

אני מקוה שתצליחו להגיע אלינו בקרוב, נארגן ערב שיחה על המצב כיום, ואולי יחד נוכל להתלבט, לחשוב ולנסות לראות מה אנחנו רוצים? ובאילו דרכים ניתן לשפר את המצב.

אני משוכנעת שמערב כזה נצא כולנו נשכרים.

אני רוצה להודות לכם על הערב המרשים.

החזיקו מעמד והמשיכו להפיץ את מחשבותיכם בכל פינות הארץ.

אני איתכם,

ו נ ס ה .

" כ י מ צ פ ו ן ת פ ת ח ה ר ע ה "

היום החלטתי לשבת לכתוב לך. יהיה מה שיהיה, אתה חייב לקבל את המכתב הזה. לעשות מאמץ קטן בשבילי ולהקשיב. אתה חייב לעזור לי!

מה פתאום נזכרתי בך תשאל בודאי, מה קרה אחרי חמש שנים שלא קרה אחרי שנה ושנתיים? זה לא נכון, אתה טועה. אני חושב עליך! כמובן שצריך להבין שהימים חולפים. אם בשנה הראשונה זה היה לפחות פעם ביום. אחר כך היית במחשבותי פעם בשבוע, אחר כך חודש. אתה מבין, יום ועוד יום, חודש ועוד חודש והנה כבר שנה והחיים עוברים ומי שעובר עובר ומי שנשאר נשאר ומה שהיה היה. זה בדיוק הענין ארנון, זה בדיוק מה שאומרים לנו כל הזמן. לשכוח. לנצור את הכאב. לעבור לסדר היום. עברתי. מה יכולתי לעשות. כולם עוברים ומלחמות יש לנו בשפע והנה רק גמרנו להתאבל על חבר ועוד אחד נופל ועוד אחד ואין לזה סוף. עוד חוברת זכרון ועוד אחת, המדף מלא בווזברות כאלו ועם כל אחת שנוספת, אתה נעשה אדיש יותר ויותר. אתה לומד לחיות עם זה, לומד לצחוק על זה ושונא את עצמך!

לא כאן המקום לפרץ הרגשות. לא לשם כך ישבתי לכתוב לך. לא לשם כך אני עושה את המאמץ האדיר להתחבר אליך, אתה שנמצא בעולמות אחרים ורחוקים. אבל יש לי כאן תמונה קטנה שלך. פעם נתת לי אותה - אמרת אז שבמציאות הארץ ישראלית יתכן ולא תחזור. צחקנו. כמה צחקנו. אמרת שאתה תהיה קצין, שתהיה גיבור. גיבור... כל המדינה הזאת גיבורים.

רצף אחד של קברים לבנים וגיבורים.
עכשיו עם התמונה והזכרון. אתה מחייך, אני רואה את החיוך מתגנב בקצה פיך. אתה חי. אני יודע, זה כל כך מוחשי. אני יודע שאתה מחייך ובפנים מתפוצץ מצחוק. מה כל כך מצחיק. אתה מת מצחוק.

בודאי אתה יושב שם על כוס קפה עם אנשי הרוח. אנשים שהאמינו פעם בישוב הארץ, באמת ובתמים, אנשים שנטשו בית מבוסס באירופה ובאו לכאן כדי להתחיל הכל מחדש, מתוך אמונה בלב שזהו המקום היחיד שיוכלו לחיות בו מבלי להפגע. כאן הם אמרו: בארץ ישראל יהיה מבצרו של העם היהודי. כאן יכה העם שורשים, יפתח את השפה, יקבץ גלויות, את כל סיפורי הסבתא האלו הם בודאי חוזרים ומספרים לך מדי יום ביומו - כמה היה יפה, כמה טהור איך שאהבה היתה אהבה.

הם האמינו בסוציאליזם, כן, תנועה מדינית שתשאף למשטר חברתי שלא תהא בה ניצול והבדלי מעמדות, שלא תהא בה זכויות מיוחדות לקבוצה זו או אחרת.

.../...

כן, אתה מתגלגל עכשיו מצחוק, הצחקתי אותך אתה מזיע, אבל רק בתמונה. אתה מת ואני חי. חי כל כך חזק ונושם את החיים האלו עד שדבר זה מסכן את בריאותי. אני יכול להסחף בקלות מתחת לקו האדום אל המציאות הקיבוצית זה קל. זה בטוח. כי כאן מרחק עשרות קילומטרים מהעיר, מההמון אנחנו בטוחים, שוקעים בתוך עצמנו, נינוחים, מדושנים על ההישגים, החצר הקיבוצית שוקקת חיים, עליזות ועליצות. יש כסף. יש אוכל בשפע. הכל. כל מה שהיה חסר לידידך, אנשי הרוח בתחילת דרכם, נמצא כאן בשפע ובהישג יד. הבית הגלילי השופע אורות יקרים והכרס שופעת.

ארנון לשם כך אני כותב אליך, לשם כך עושה את המאמץ האדיר, מנסה להתחבר אליך מחדש. עד עכשיו עסקתי בעיצוב התפאורה עד עכשיו היו החזרות ומעתה מתחילה ההצגה, שמה בישראל יקרא: "כיצד מציפון תפתח ה-ר-ע-ה" מקיבוצי הצפון תפתח הרעה. כן, נכון, עדיין לא הבית שלנו. לא בדיוק, על זה אנחנו יכולים להתגאות. אצלנו זה אחרת. אצלנו חושבים אחרת. אבל ארנון בו נהיה מציאותיים כל זה לא לאורך זמן. תאמין לי, לא לאורך זמן. גם אנו נהפוך לחלק מהאדישות הכללית. חלק מתרבות ההרג. זה יקרה לנו לפתע. אנו נפסיק לחשוב, אמצעי התקשורת יספקו את המידע. שנתחיל להבין את השפה, שחברי הקיבוץ האנגלוסקסים יתחילו להבין מה מתרחש סביבם הם גם יתנתקו, יתכחשו לסביבתם, זה האסון שלנו. כי כאן בגליל, במקום שאנו האמנו שעדין קימת המילה דמוקרטיה, שהאנשים עדיין לא מתנשאים, עדין לא פוחדים להביע דעותיהם ברבים, כאן זה מתחיל. במבצר שלנו, ממש מתחת לאף. מכאן זה מתחיל וסוחף וסוחף. דמורליזציה אוחזת בנו. התנהגות של זלזול והזנחה פושעת במילוי החובה. אנו שעוד מסוגלים לחשוב. מסוגלים עוד לדבר, דווקא אותנו תופסת השתיקה. איזה שיתוק, אולי בגלל הפחד כי אחרת לא יכול להסביר את זה. אני לא רוצה לשתוק ארנון, אני רוצה לעשות. עזור לי לתרגם את המחשבות מעבר למילים היפות, למעשים. עזור לי, לנו, אולי בעצת ידידך, אנשי הרוח. אולי גם מתוך נסיוןך האישי כאחד המסתכל מהצד בצורה אובייקטיבית.

ארנון אתה איננו, גורדון מת, ברל מת, בן גוריון, כולם מתים. אבל אנו צריכים להמשיך ולהתקיים. אין ברירה, אין לאן ללכת. אנחנו עדיין חיים, לפחות עד המלחמה הבאה.

ר ו נ ו

מחאה במעגל סגור

מחאה במעגל סגור... המחאה היא למעשה, פיצוץ מחאה המצויה במחנה... "קשר-איר" מחאהזמר מאת יהונתן גפן... פשוט כיף היה לשבת-אחים-גם-יחד עם קהל שכולו סמפטיה והסכמה: ערב של "ביחד". אורגזמה אימפוטנטית של אנשים נאורים? שהרי אנו הנאורים, המיושבים אבדעתם, הזדהו הפויים ובכלל "עם" שכולו סגולה... בישיבה זו ביחד, עדת מסכימים זו, אנו יוצרים ערב מהנהחלה הזדהות, הזדככות, וחיזוק עמדות אישיות.

שאלו כל חשמלאי מה קורה למעגל חשמלי שמכניסים בו התנגדות ומעבירים בו זרם חשמלי: המערכת תיצור אור, חום, תפעיל מנועים, תסובב טרבינות, תניע מכשירים שונים ובכלל תיצור אנרגיה הניתנת לשימוש ע"י מפעילי המערכת. ומה באשר למעגל אשר אין בו כל התנגדות? החמא חד זולצא. הזוגהחלל סילוני במעגל כזה יתהווה זרם קצר והמערכת תשרף! יצו זימחה. נמד קרואיל אל מה לא התנגדות בעולם הפיזיקלי או חיכוך הוא חיוני לשם הליכה, הוא חיוני לרכב על הכביש... ללא התנגדות פיסית/כימית תחדור קרינה קטלנית מן החלל ותחסל את כל החי עלי אדמות... ללא התנגדות לא תסובנה תחנות הרוח, טורבינות הגז, והמיים, המפעלים ההידרן-אלקטריים ידומו... ונאנחנו? אנו קמים במחאה גדולה כנגד מלחמות הרג, והזרדרות מוסרית עם דגל ביד... אידיאלים בלב... וקש בראש! קדימה! ומסתערים מבעד לחללת פרוצה!!! אנו אנשחמה מא מגרתי יל לונץ. הזשפלי כאילו אין התנגדות. כאילו איננה קימת. ואנו הרק יודעים אחרת. זיי הצעכ ילוג אמיל יודע.

רעיון ואוירת המחאזמר מדברים אלי. זוהי אוירה אותה אני רואה וחש, אוירה אותה חשתי בזמן מלחמת השלוש המהוללת. גם לזכ, גם נזדזוג, זשזיא החמ קזשחא זוהי תחושת מועקה אישית וציבורית כאחת. זיא, הזיכזכ זיא. סיוזקחחלז קישמחלז זוהי שוב אוירת ה"יחד". האכמ המחלכח זכ הזרפל, סיוח קזיזכ זשזשכ זהו העגל המודרני.

.../...

המשך "מחאה במעגל סגור"

ה"יחיד" של המלחמה.

ה"יחיד" של הכאב.

ה"יחיד" של השכול (גם אני שכלתי מישהו במלחמה זו). (גם אני שייך)

ומה בין המלחמתית?

מארגנים אורה מתאימה, במקום נוח בערב נעים ועם קהל אוהד ומזדהה ומוחים... מה זה מוחים...עד שיוצא עשן!!

מי שומע? איזה טעם יש לזה פרט לאורגזמה ע"י אוננות נפשית?!

האם אלה שעבורם נזעקה הזעקה יודעים? שומעים? רואים?

הוא אשר אמרתי:-- ב-67 ב"שיח לוחמים" כך גם היום - מפגש אימפוטנטי שאינו תורם מאומה מעבר להרגשה האישית.

נ.ב. לפתע התברר לי מדוע ניפץ משה את הלוחות.

- "כל הארץ עגלים עגלים"

- "עגל עגל תרדוף"

- "הראה לי את העגל שלך ואומר לך מי אתה"

או - "איזה כסא אתה סוחב?"

ד ו ד א .

ת ש ע ה ח ו ד ש י מ - ח מ ש ש נ י מ

ככה, פתאום - נזכרתי לא מזמן שכבר עברו חמש שנים,

וכלום לא השתנה, והוא אפילו לא יודע שמאז קרה שוב...

שהצטרפו אליו כמה חבר'ה. מוזר שיש כבר ילדים שהולכים

בשנה הבאה לכיתה א', שעדיין לא נולדו כשהוא כבר לא היה.

הם שואלים בטח את אמא: מי זה ארנון? איזו כיתה זאת "סנונית"?

ת מ י ר .

מיהו האויב

ואם יוצאים הם כל בוקר מוקדם
ובקשה אחת לוקחים הם איתם
שמהסיוור הזה נחזור במהרה
שפצה או רימון לא יפגעו לרעה
מיהו האויב?

ואם במחנות יושב זה העם
ובפחון אין תנור ומאד לא חם
ועיניים נוצריות מאיימות בדם
וחיילים ישראלים שונאים אותם
מיהו האויב?

ואם משפחות נוצריות לדוגמא
מהמחנות ידעו פחד וגם השפלה
שבנות נאנסו ובנים נעלמו
שרכוש נהרס ובתים הוחרמו
מיהו האויב?

ומה עם העם היושב בציון
שלעבוד כבר שכח ורוצה רק ממון
שחושב שלנצח יכול לנצח
והכח תמיד יהיה המבטח
שזורק רימונים על זכות ההבעה
שהופך דמוקרטיה למשהו זוועה
שחושב שארצות הברית צריכה רק אותו
וכובש ארצות שהם לא שלו
שרווי שגאה בלתי מתפשרת
שפותח את הכל חוץ מהבעיה הבוערת

בוא יום וכוננו ימעט
מכוחו של אויבנו אולי רק במעט
ושחצנות וגאווה יעלמו כהרף עין
וישאר רק הרס וחורבן ירושליים
מיהו האויב?

א ל ד ד .

מ ו ר ת ז ה ח ל ק מ ה ח ל י מ

...מילות חן...
 "קורבנות קדושים... למען האומה... זה לא בדיוק מוסיף לחדוות החיים של בני האדם..."
 "במלחמה יש הפגזות על בתים חיים מלאים אנשים חיים..."
 "מוות זה גוף חרוך..."
 "בחייה יש קמפינג עם המשפחה, יש טיול בחו"ל, יש שלווה במיטה עם בן הזוג שלך..."
 "בחייה יש עבודה, יש סיפוק, יש יצירה, יש אהבה, יש אנשים יושבים בבית ונהנים
 ממוסיקה וזכוס קפה, ציש משחק שחמט עם הילדים..."
 "אני מוכנה לחפש את היופי שבחיים..."
 "אני מסתפקת ביופי שיש בחיים..."
 בחיים יש קמפינג עם המשפחה?? - יש - אבל מעט מאוד. מי לא חייב את חיינו
 יש טיול בחו"ל - למי?
 יש שלווה עם בן הזוג - יש. אבל יש גם...
 יש אהבה?? - יש, אך ישנה גם השנאה.
 מי לא היה רוצה להסתפק ביופי שיש בחיים. אם רק היופי היה ממלא את חיינו
 אפשר אולי היה להסתפק בו.
 להזכירכם, עולמנו מלא ב"חרא" וה"חרא" הזה כבר עלה על גדותיו ומציף אותנו.
 הרבה "חרא" בעולם ומעט מאוד שלווה, מעט מאוד כיף ומעט מאוד אהבה.

האם מישהו אי פעם שאל את בני האדם היכן היו רוצים להיוולד, באיזה מקום,
 לאיזו אמה, אולי אם הם רוצים לחיות ולכמה זמן?!!
 ישנם דברים שהם מעבר לבינתו של האדם, מעבר לתפיסתנו - דברים שגדולים עלינו
 המותנים מ"למעלה".
 חופש בחירה - יופי של מילים, אך ורק בתאוריה.
 ישנם מצבים רבים שאנו חייבים לקבלם בתור עובדה ומורת זה אחד הדברים הקשים
 ביותר, שלא ניתן לקלוט ולעכל במיוחד כאשר מדובר במישהו הקרוב לליבנו.
 אנחנו ממאנים להאמין, מסרבים לקלוט שהוא פשוט איננו ולא ישוב עוד.
 זה דבר הכי חרא שיכול לקרות,
 זה כואב
 וזה דוקר
 ובא לך לצרוח
 ולדפוק את הראש בקיר

והדמעות נוזלות מבלי שנוכל לשלוט בהן...

מכתב בשלושה העתקים (ואולי יותר...)

נולדנו כמעט באותה שנה... שנה קדימה... שנה אחורה, בסך הכל בני אותו גיל. האמהות שלנו היו ידידות טובות עוד מימי אחינו הבוגרים שגם הם נולדו כמעט באותה שנה וגם הם היו ידידים טובים ואמהותינו גם אז היו ידידות טובות עוד מימי אחינו היותר בוגרים שגם הם נולדו בערך באותה שנה וגם הם היו ידידים טובים.

גדלנו ביחד. ביחד במלוא מובן המילה - ראינו איך אברי המין שלנו מתפתחים ואיך צומחות שערות ואיך מתפתחות הבנות, פרצנו למטבח ועישנו סיגריות ראשונות ובנינו מתקנים במחנות התנועה והבטנו על חמוקי הנערות והחלפנו חוויות ראשונות אחרי הריקוד הצמוד הראשון....

ילדות מאושרת! מעולם לא העלנו טענות אחד נגד השני, היינו שותפים להנאות, שותפים לחוויות, ידידים טובים ממש כמו האמהות שלנו. התבגרנו ביחד, התבגרנו במלוא מובן המילה. תחרויות הספורט והשרירים, החדשות המדאיגות מדי יום והצבא ברקע, בנים בארץ של צבא, בנים בחברה של הקרבה ומסירות והצלחה והשגיות - ידענו את כל המושגים האלה, איני זוכר אם הרבנו לשוחח בהם, אבל עמוק בפנים היינו מודעים ליום שבו גם אנו נצטרך להקריב ולתרום ולהשלים עם האיום.

התבגרנו בין מלחמות כמו שנולדנו בין מלחמות וגדלנו בין מלחמות, גם התבגרנו בין מלחמות. התבגרנו בתוך בעיות חברתיות. לחלקנו היו ידידים קרובים בבית הספר ובאזור וידידים בצבא וחברה קרובה וחלקנו הסתפק במבטים על אחרים. מעולם לא רבנו על כך. אינני זוכר אם דברנו על כך אבל עמוק בפנים הרגשנו את ההבדלים והבעיות גם הפנימיות וגם החיצוניות. היה לנו עולם משותף, חיים משותפים, היינו קבוצה אחת, גוש ששלח נציגים, נציג לקבוצת כדורגל ונציג ליחידה מוזכרת ונציג להדרכה ונציג לאמהות ונציג לעיר ונציג לכל מקום שהיו צריכים. ותמיד ידענו לאסוף אותם חזרה, את הנציגים שלנו, לשמוע חוויותיהם ולהמשיך לחיות ולחלק את המשא בנינו. רצינו תמיד להשיג יותר בחיים, חלמנו תמיד על השחקן הטוב ביותר והבחורה היפה ביותר והבית הנוח והטיול המרתק ביותר והבגדים המיוחדים ביותר והתחביב המעניין ביותר. אינני זוכר אם התחלקנו תמיד בכל החוויות אבל תמיד ידענו את זה עמוק בפנים.

.../...

היום - אנחנו מבוגרים. אני מביט אחורה ושוקל ומודד ומנסה למצוא את התוצאות או את ההשגים או את המטרות שהגענו אליהן. מנסה לבחון האם מלאנו את הציפיות שהיו לנו מעצמנו והציפיות שהיו לסובבים אותנו מאיתנו. האם מה שאנחנו צפינו מאחרים לפנינו הצלחנו להגשים בעצמנו. אני מביט על הרקע שלנו ומשהו חסר לי. אין לי שום דבר נגד אדם מבוגר שהחליט למצוא את מקומו במקום אחר. וגם אינני מאלה שהמילה הזו היא קללה. בפייהם. אדם מבוגר מחליט לעצמו ובשבילו על סמך מה שלמד והתחנך ועל סמך שאיפותיו, מאווייו והדברים שהם בסדר עדיפויות בשבילו בחייו. אנני מתערב בשיקולים של אף אחד ואני מנסה לכבד את רצונו ומעשיו של כל אחד - כמו שהייתי רוצה שיכבדו את שלי. אבל משהו חסר לי, משהו שהיה חסר לי אז, כשנולדנו וגדלנו, משהו שהיה חסר בין האמהות שלנו, משהו שהיה חסר בין האחים שלנו ואחר כך חסר גם בנינו. משהו חסר לי מתקופה שבה התבגרנו, אולי שיחה גולשת לדברים שהם מעבר לזיון טוב. אולי מבט מרוכז בעיניים, שיבין יותר, אולי ויכוח יותר עמוק על דברים יותר יסודיים מאשר כדור סל וצבא וריצה למרחקים ועתון ספורט ושתי חתיכות חדשות וקבוצת מתנדבות שעוזבת.

משהו חסר בעולם המשותף שלנו, שהיה באמת משותף. משהו חסר בעולם השאיפות שלנו, מעבר ליפה ביותר, והמוצלח ביותר... משהו חסר בנינו, משהו עמוק - קשר שאילו היה קיים, לא היה מנתק אותנו, גם לא מפני שאתם באוסטרליה, בקנדה, או ארה"ב או במקום רחוק יותר. משהו... קשר כלשהוא, הבנה, זכרון, רגש כזה שאי אפשר להסביר אותו במילים שלא היה מנתק את הרצף הזה שהיינו מלוכדים בו לעבר משותף והווה משותף, בחיים הפרטיים שלנו ובקיבוץ ובארץ המיוחדת הזו. ועל הקשר הזה כואב לי. הקשר שלא הצליח להבנות במשך כל השנים הללו, דרך בית התינוקות והגן ומתקני המחנות והדיסקוטקים ובית הספר והצבא והשיחות והפגישות והטיולים והמכתבים וההתענינות והבית המשותף והגורל המשותף וכל מה שהיה משותף ביננו....

אינני מצפה שתחזרו, זו הבעיה שלכם בעיקר, לדעתי, גם בעיה שלנו כי אתם לא איתנו אבל בעיקר בעיה שלכם, אבל אני מצפה שג אם תשארו שם כל החיים - תשמרו על קשר, תשמרו על הגחלת הזו ותעבירו אותה הלאה ואל תנתקו את הקשר הזה, את החבל הזה הארוך והקשה שלא אנחנו התחלנו למשוך אותו ולקשור אותו, אבל אנחנו מסוגלים לנתק אותו. אני מצפה שתזכרו ותבינו ותקיימו את הקשר הזה איתנו ועם הסובב אותנו כל הזמן, שלא תשכחו אותנו ושאנחנו לא אותכם כי אנחנו משהו

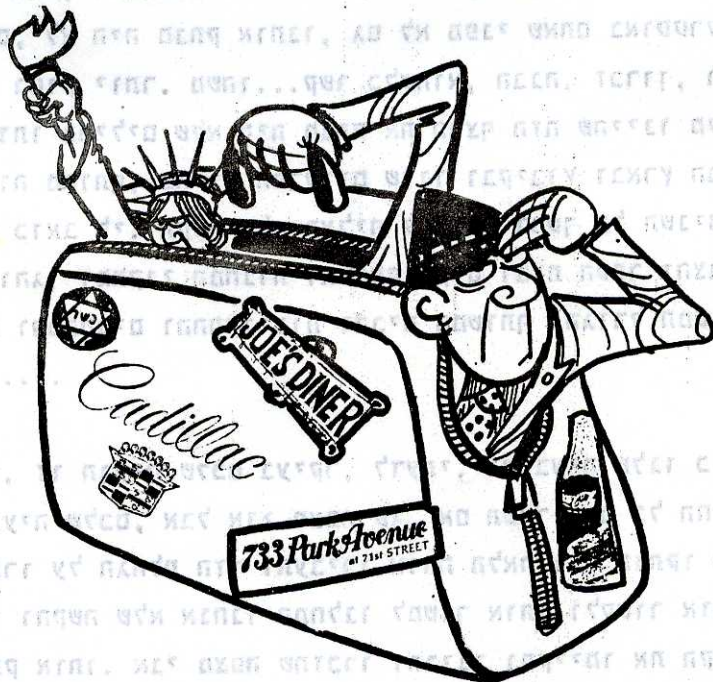
.../...

אחד.

המשך: "מכתב בשלושה העתקים"

גם במרחקים פיזיים גדולים אנחנו משהו אחד מבחוינות יותר עמוקות וכואב לי
שלא הצליחו או שלא הצלחנו או לא מצליחים לשמור את הגורם הזה שעושה אותנו
גוף אחד לאורך זמן כי כמו שאמרתי משהו חסר, ואנחנו וגם אתם צריכים לתת את
הדעת עליו שלא יחסר בעתיד, ביום שבו אנחנו נהיה ידידיה טובים וילדנו יולדו
כמעט באותה שנה ויעברו את אותו מסלול החיים. השתדלתי לא להכניס כל מיני מילים ומושגים יותר מידי כלליים, סך הכל מעולם
לא דברנו ביננו במושגים של ציונות ואהבת המולדת והעם היהודי ומדינת ישראל,
למרות שתמיד ידענו אי שם, עמוק בפנים שהדברים קיימים ונמצאים ודורשים את
שלהם וגם נותנים בשבילנו. השתדלתי להשאר במושגי היום-יום שלנו כי בסופו של דבר, היום-יום עושה את התמונה
התמונה הכללית ואף פעם אי אפשר להוציא מסקנות אלא אחרי שמישהו נגמר באמת,
אז כדי שלא יגמר המושג המופשט הזה שבננו, בואו נשמור על קשר.
הימים עוברים ושנה מצטרפת לשנה ומה שהיה בהתחלה "מה שלומי? הופך להיות
"מה איתו?" ואח"כ הופך רק למבט מלא שאלה ורחמים בהורים המלבינים. ואני מרגיש
אשם, חבירה, אני מרגיש שאני לא עושה מספיק כדי שנשאר "החברה", עשו לי טובה -
כתבו משהו, מאיפה שאתם נמצאים, רק מילה אחת תספיק - "ל ה ת ר א ו ת"

א. י. ת. ל.

כל סוטה / (השם שמור במערכת)
 חוברת מס' 99 בעוד שנה (51: א)
 המערכת: איתנה בדעתה להמשיך
 תאריך: 18.3.83
 עיתון שעירי כפר הנשיא.

תולדות

י מ ל ה ו ל ד ת
 * * * * *

כל סוטה	12.3
איתן נמלי	4.3
(בוזגלו)	
נחמן פרקש	4.3
ג'רי קלמן	6.3
ג'רי נימרק	6.3
ג'רי לואיס	7.3
יוחנן סלע	7.3
יוחנן פאולוס	7.3
סבתא של נתן	8.9
סבתא של אסף סולומון	8.9
סבא של רפי ועופר	10.10
האוגר של דורס וואלך	12.10

י מ ל נ י ש ו א ין
 * * * * *

רפי וויקי	14.3
דורון ומרב	15.3
דני חייט וסוזן	17.4
דני חייט וג'וזפין	
דני חייט וג'ואן	
דני חייט וג'ייין	
דני חייט וברנדה	
אמנון ועומרי	21.5
דייב ואדי	21.6

* * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

מ ז ל ט ו ב ! !

למשפחת בגין
 בהולדת התאומות
 סברה ושתי לה
 כה לחיי ! !

אל תאמר:

"א' זה לא יקרה..."

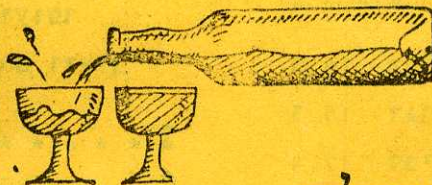

על כל קניה
בסך 2500 ש"י
שי חינם!

נאבוט על הראש

על כל קניה
בסך 1500 ש"י
שי חינם!

ביטוח חיים משלים

לאטחונק ולאטחון זולתך

קסדת מגן

שומרת על ראשך -
חבוש אותה.